

Iz tega, kar sem povedal, sledi, da naravna lepota stoji na istem temelju, na katerem stoji zdravje, zato je povsem resničen izrek, da ne more biti lepote brez zdravja.

Da preidem zopet na negovanje kože, naj povem, da se mora vsaka ženska varovati vsakega vpliva, ki bi škodil njeni lepoti. V vsakem času in v vsakem naobraženem narodu uporabljale so žene pihalk, solnčnikov ter pajčolanov.

Solnčnik in pahljača imata varovati teint ženskega lica od prevelike svetlobe, odbijati bliščobo solčnih žarkov, hladiti in delati senco. Večji solnčnik (entouscas) zajedno hladi in dela večji preprih, osobito ko je zrak sé solčno svetlobo jako segret. Pahljače se večinoma zlorabljajo. Nekatere lepoticke, koje na bode na koncertu, v gledališču, ali na posetu, ne smejo držati pihalke drugače, nego da si ž njo lice in prsa vedno hladé. Vroče lice, koje se često hladi s paljačo, ne more dolgo ohraniti svojega teinta pa take lepoticke zbolé tudi prav lahko na očeh in v grlu.

Pajčolan so izumili, da čuva žensko lice, ali imejte pajčolan le proti vetru in mrazu ne vedno, kajti baš on pokvari teint najlažje, vpliva na pogled očesa in včasih tudi na oko samo. Pajčolan naj bo redek in tenek, črn pa tem bolj, ker on kvari najbolj brst (teint) kože, ker sprejema v se največ solčnih žarkov.

Kožo moramo tudi krepiti in krepiti se z umivanjem in kopanjem. Po umivanju treba se marljivo trti (frotirati) s suho, debelo teračo (brisačo) ali še bolje s flanelasto rokavico, ker se s tem pospešuje krvni tok po površini telesa in to bi imele delati posebno vse one gospe, ki sedé mnogo. Tako umivanje se priporoča posebno zvečer, predno se gre spat. Po umivanju naj se še koža na licu, na vratu in na rokah namaže z mandeljnovidim oljem ali še bolje s cold-creamom.

Nadalje ne sme obleka biti pretopla, ker se s tem jemlje koži potreben zrak in s tem postaja koža mehka, izgublja barvo, srbi itd. Tu se mora opomniti, da bi se moralo bolje gledati na odevanje telesa. Tako so n. pr. gospe po zimi na zgornjem telesu preveč, na spodnjem pa premalo oblečene. Da se koža okrepi, treba je tudi čistega, svežega zraka in pravičnega dihanja. Kako more n. pr. imeti zdravo kožo ona gospa, ki sedi ves dan zaprta v sobi, kjer je zrak topel, pokvarjen z vonjavami, cvetjem in svetlobo sveč. Poglejte ljudi, ki so po svojem pozivu prisiljeni živeti v pokvarjenem zraku, kako so blede in bolne kože.

Kakor zrak, tako je potrebna tudi svetloba za naravno lepoto kože. Brez svetlobe ni barve ni cvetja.

Cepljenje kózić je glavno in najbolje ličilo. Ono ne samo, da reši smrti toliko otrok, ampak varuje tudi lice od njegovega največjega neprijatelja, od kôz (osepnice).

Naposled moram svetovati, da se kolikor možno malo uporabljajo kterasibodi umetna sredstva za lepšanje kože in brsti, ker vse kvarijo kožo, ako niso baš osnovana na temelju znanstva, česar pa nestrokovni svet ne more presojevati. Zato tudi nečem tu le govoriti o njih, kakor tudi ne o kožnih boleznih, ker se bojim, da bi s

proučevanjem o zdravljenju bolj škodil nego koristil. Kdor ne pozna natanjko človeškega telesa, kdor ni opazoval začetka, razvitka in nadaljnega širjenja bolezni, kdor ne pozna svojstev in delovanja zdravil, oni naj se nikdar ne zdravi sam. — Tudi najčistejša riževa moka škodi teinetu; treba je torej tudi to sredstvo rabiti le malo, vsekako pa izmivati si z lic predno se leže.

Kar se tiče ličil, opomnim samo, da vsak, koji jih uporablja, vzbuja sum, da ali ni bil nikoli lepe brsti, ali da jo je izgubil. Kdor ima lepo brst, temu ni treba nikakih ličil.

Ninon de Lenclos je bila v svoji dobi najlepša gospa na Francoskem ter je bila še v svojem 90. letu nežne, sveže in mlade kože. Mnogi so jo zavidali in mislili, da ima ona kako tajno sredstvo, da si ohranja tako polt. Nekdo od njenih čestiteljev jo zaprosi nekoč, naj te svoje tajne ne nese sabo v grob, ampak naj pové njemu to sredstvo. In res ga je uslišala. Pokazala mu je vrč hladne vode in kos flanele. Ali Ninon de Lenclos ni bila v svojem času samo najlepša, ampak tudi najbolj bistroumna Francozinja. Ona je svojemu čestilecu pokazala le polovico tajne; druga polovica je bila v moči in razvitku njenega duha. Ninon de Lenclos je bila samo zato najlepša, ker je poleg svoje telesne lepote bila najbolj bistroumna med francoskimi gospami, a jaz sem že rekel od začetka, da ni prave lepote, ako ne sodelujeta zajedno duh in teló,

Márica.

Ljubica.

Jamici v ličecih
Ljubki ima,
Kadar obrazek mi
Njen se smehlja.

Zobkov pokazeti
Vrsti se dve,
Beli kot snežec je
Vrhu gore.

Strah pa — če ljubica
Kaj se srdi,
Strele mi mečejo
Njene oči.

Bliske ognjene jaz
Hitro gasim,
Ko jo na srci spet
Tesno držim.

Kristina.

Mati in sinovi.

Naš realen čas, ki je napovedal boj vsem uzorom, vplival je tudi na družinsko življenje. Današnja moderna vzgoja sosebno krši iskreno razmerje med materjo in sinom. Dandanašnji se še redkokedaj sliši, da ta ali oni sin spolnuje naravne dolžnosti ljubezni in spoštovanja do svoje matere, a če se imenujejo taki slučajji, vidijo se nam kot nekaj čudež. To pa je gotovo slabo znamenje! Večina sedanjih doraslih sinov odtujena je materi svojej

po svojem duhu. Mati seveda to čuti, a žalostno dejstvo vidi se jej naravno in malokedaj se pobriga zato, da bi si pridobila sinovo zaupanje, da bi mu postala prijateljica v pravem pomenu besede. In da bi kedo prašal mater, kaj je krivo, da se ne razumeta s sinom, ne znala bi v največjih slučajih, kje tiči vzrok. Laskaje si z zavestjo, da je spolnila svojo dolžnost kot mati, odgovorila ti bo večina materá: „Hči je za mater celo kaj družega, nego sin!“

Prav za prav se začenja ta ločitev sina od matere z onim trenutkom, ko sleče mali paglavec krilce in obleče prve hlačice. Materine misli se vedno bolj sučejo okoli deklic, nego okoli dečkov. Za sinčka se da obleka narediti navadno pri krojaču, za hčerko jo napravi mati sama ali jo da šivati doma pod svojim navodom. Hčerke se potem podučujejo doma v ženskih ročnih delih, pomagati morajo tu in tam materi, kolikor se more zahtevati od skromnih otroških močij, dečki pa se pode s svojimi tovariši čez drn in strn. Vsaka mati se zanima za deklice in njih razmere, da hčerka ne pride v dotiko s slabo tovaršijo, za dečka je navadno vsejedno in tako se dogaja, da se sin nehote odlušči od domače hiše, videvši, da se nihče ne briga zanj, dočim je hčerka odgovorna za vsak svoj korak.

Proč s predsodki! Mati si osigura lahko ravno tako sinovo zaupanje kakor hčerino, če jej je seveda kaj na tem ležeče. Mati se mora pečati z dečki ravno tako kakor z deklicami. Zanimati se mora za njegove tovariše, za njegove igre, seosebno pa za njegove otroške zmožnosti, s katerih pomečjo ugane marsikatero pametno. Njeno pazljivo, bistro oko lahko opazuje njegovo mišljenje in čuvstvovanje, njegove načrte za bodočnost. A ne samo opazovanje je dano v njeno roko, ampak še veliko več! ona sina lahko vodi kakor jej je drago, posebno če razume obćevati s svojo deco prijateljski, ne vedno kakor stroga vzgojiteljica. Takoj bo vedela razsoditi, kedaj je dečko objesten, kedaj surov, ali se norčuje ali koga zasmehuje. V navadnih, prijateljskih pogovorih mu lahko pokaže pot do pravice, ne da bi v mali glavici vzbudila sum, da ga hoče podučevati. Ljubezen do čednosti in pojem časti vzbudi mu lahko na tak način v prsih, da človeku dobro de, kadar mu pride pred oči taka majhna korenina, poštenjak od pete do vrha.

Ko se razvije iz dečka mladenič, mora ga mati razveseljevati s tem, da mu i ona kaj zaupa. Pove mu naj sem ter tja kaj iz svojega življenja, pa tudi o predmetih, katere prinese človeško življenje seboj pred ali slej, naj govori. Zanima naj se za sinove prijatelje in njihove nazore in če nanese slučaj, da kateri izmed njih greši takó ali takó, naj ga nikar ne obsoja preostro, da ne rani čuta prijateljskega idealizma v srcu sinovem, ki brani prijatelja, in da ne krši sinovega zaupanja v njeno človekoljubnost.

Materin vpliv ni nič manjše vrednosti za sina, nego za hčer. Marsikatera surovost in nesramnost moška zahvaliti se ima na svojem obstanku... materi, ki ni znala ali pa je pozabila vsaditi v sinovo srce spoštovanje do plemenitega ženstva, spoštovanje, ki pa nima ničesar

opraviti s tistimi neslanostimi, s katerimi se navadno dvori praznoglavi gospodičinam in gospem.

In kaj je odgovorila neka znamenita gospa golobrademu mladeniču, ki je z vsem cinizmom trdil, da so vse ženske ničvredne? ... Dejala mu je: „Kako Vas omilujem, ubogi, mladi mož! Kakšna je morala biti Vaša mati, kakšne so bile Vaše sestre, da tako govorite!“ ...

Čprav si mož prisvaja logiko, kot poseben dar, kateri dobi vsak že pri rojstvu — najbrž od Rojenic — vendar obsoja vsako ženo vedno po uzorcih istih žen, s katerimi je obćeval. Najprej si vzame za vzgled mater, potem sestre, pozneje ljubico(e), končno pride na vrsto soproga. Materin vzgled pa je merodajen, kajti čisto se je pripetilo, da je mož še vedno veroval v blage ženske značaje, čprav je imel ničvredne sestre, neznačajne ljubice in še slabšo soprogo, a mati je bila ženska po božjej milosti.

Torej, matere, katere vas je Bog oblagodaryl s sinovi, ne mislite, da moškimi ni treba nežne vaše ljubavi! Ne odtujite si sina niti za korak ne! Slediti morate razvijajočemu se duhu malih sinov, kajti iz njih postanejo veliki, iz njih se razvijejo možje, kateri so poklicani, da pozneje vzamejo v svoje roke odgovornost za usodo svoje soproge, svoje družine!

Priredila Márica II.

Ob glogovem grmu.

Jeseni, ko umira zadnja roža,
Po ravni hodim pokošeni
Sam samcat — zdi se mi, da glogov grm
Ob gozdu vabi: Sédi k meni!

Pa gole veje té pogledi moje,
Na njih pripeto mehko gnezdo!
Pomladi slavec tu je drobolél;
Pod južno zdaj prebiva zvezdo,

Kjer belocvetna mirta zeleni,
Na deblu on popeva njenem,
Deželo rajsko ziblje v rajski sen —
A jaz samevam tu in — venem.

Anton Medved.

Denar in sreča.

Spisala Márica.

(Dalje).

Dolenec in drugi veljavni možje ki imajo prvo besedo pri Sv. Ivanu, ne bili bi postavili za kandidata v mestni in deželni zbor mirnega in malobesednega Berneta, ko bi ne bilo tako velike potrebe.

Prvič se je Berné sam branil, ker si ni hotel nakopavati skrbi, drugič pa, dasi ni bil posebno star, bil